

Adam

**Een selectie uit God's Nieuwe Openbaringen naar de belofte in
Johannes 14.21, via het innerlijk woord ontvangen en
neergeschreven door Bertha Dudde**

Bertha Dudde

Adam

Een selectie uit God's Nieuwe Openbaringen naar de belofte in Johannes 14.21,
via het innerlijk woord ontvangen en neergeschreven door
Bertha Dudde

De inhoud van dit boekje betreft een selectie van Goddelijke openbaringen, via
het innerlijk woord ontvangen door Bertha Dudde, naar de belofte in Johannes
14.21:

“Wie Mijn geboden kent en zich eraan houdt, die heeft Mij lief, en als iemand
Mij liefheeft, zal Mijn Vader hem liefhebben. Ook Ik zal hem liefhebben en Mij
aan hem doen kennen.”

Deze geschriften zijn niet confessioneel ! Ze willen niemand uit zijn kerk verdrijven en ook
niemand werven voor een nieuwe religieuze gemeenschap. Het is alleen maar de bedoeling
GODS woord, dat ons in de belofte volgens Johannes 14.21 werd medegedeeld, voor de
mensen toegankelijk te maken, omdat het God's wil is.

Allen, die zich voor het Woord God's willen bedanken, nodigen wij uit te bidden, vooral voor
die zielen, die het het meeste nodig hebben.

Uitgegeven door vrienden van de nieuwe openbaringen.

<http://www.bertha-dudde.info>

<http://www.berthadudde.net/>

Nadruk is per hoofdstuk, met het noemen van de bron, maar zonder veranderingen,
geoorloofd.

Vertalingen Bertie Gelijk

Wie was Bertha Dudde?

Bertha Dudde werd op 1 april 1891, als de op een na oudste dochter van een kunstschilder te Liegnitz, Silezie, geboren.

Ze werd naaister en ontving sinds 15 juni 1937 openbaringen van de Heer via het “innerlijk woord.”

“Een heldere droom gaf mij de aanleiding mijn gedachten, na innig gebed, op te schrijven. Verstandelijkerwijs gaf dit nog vaak twijfel en innerlijke strijd, tot ik ervan overtuigd raakte, dat geenszins ikzelf de auteur van deze kostelijke woorden van genade was, maar dat de geest in mij, d.w.z. de liefde van de hemelse Vader, klaarblijkelijk werkzaam was en mij de Waarheid binnenleidde.”

“Mij werd toegang verleend tot een weten op geestelijk gebied, dat mijn opleiding op de basisschool ver oversteeg. Het weten ontving en ontvang ik als diktaat in volkomen wakkere toestand; ik schrijf alles, wat mij gezegd wordt, op in stenogram, om het dan onveranderd, woord voor woord in netschrift over te brengen. Dit proces voltrekt zich geenszins onder dwang, d.w.z. in trance of extase, maar in een absoluut nuchtere gemoedsgesteldheid; weliswaar moet ik het zelf willen, maar dan mag ik vrijwillig deze diktaten ontvangen. Ze zijn noch aan tijd, noch aan plaats gebonden.”

“Nu heb ik slechts één wens: deze genadegaven voor veel mensen toegankelijk te kunnen maken en volgens de wil van God zelf nog veel arbeid in Zijn wijngaard te mogen verrichten.”

(Citaten uit een autobiografie van 1959)

Bertha Dudde overleed op 18 september 1965 in Leverkusen.

Inhoudsopgave

B.D. Nr.

- 5802 Adam Oergeest Lucifers pogingOpblazen van de vorm
- 6344 Ontbrekend zelfbewustzijn in de scheppingen
- 6599 "God blies hem een levende ziel in"
- 6973 Het heilsplan van God - Oerzonde -Adam's val - Verlossing
- 7158 Oorzaak van het ontstaan van de schepping
- 7463 Wie was in Adam belichaamd? (1)
- 7465 Wie was in Adam belichaamd? (2)
- 7469 Eindeloos lange val in de afgrond Terugweg
- 7571 De ontwikkeling van de ziel - (Oergeest)
- 7911 Verandering van de dood naar het leven....
- 8236 Was Adam de enige Mens, die God schiep?
- 8237 Was Adam de enige Mens, die God schiep?
Voortzetting van nr. 8236
- 8397 Geestestoestand van de mensen voor de kruisdood - Boek der boeken
- 8675 Vraag: Wat echter als Adam niet gevallen zou zijn?
- 8943 De mens is geen "toevalsproduct" van een scheppende macht
- 9006 Waarom moeten wij boeten voor de zonde van Adam?

**Adam ... Oergeest ... Lucifers poging ...
Vernielen van de vorm ...**

Wie tot de waarheid doordringt, die laat alle duisternis achter zich, hij zal overal een verklaring voor hebben, hij zal kennis hebben van de samenhang van alle dingen, hij zal erkennen, dat zijn weg opwaarts leidt, dat hij de verbinding met God gevonden heeft, dat hij niet meer kan dwalen, omdat God Zelf hem de waarheid doet toekomen. Tot de waarheid doordringen betekent echter, haar allereerst ernstig begeren en dan het hart openstellen, voor wat hem nu aan kennis aangedragen wordt... hetzij van buiten af of ook van binnen uit in de vorm van gedachten... Want het hart zal bereid zijn, waarheid en dwaling aan te nemen of af te weren en zal dus ook dienovereenkomstig op de mens inwerken.

De waarheid moet in zoverre worden verkregen, dat de wil van de mens zelf werkzaam moet worden... ze kan niet eenvoudig aan de mens worden overgebracht, die zich volledig passief gedraagt, die niet zelf wil en de nodige aanstalten maakt, om haar in bezit te krijgen. Want deze (mens) zal in de duisternis van zijn geest verblijven en niet de hemel bereiken. De waarheid is echter de weg naar boven... De waarheid is het door God Zelf aan de mensen aangereikte geestesgoed, dat in ieder mens een ontvanger zoekt, dat de wil van ieder mens zich eigen kan maken, omdat zij de mens op de meest verschillende manieren bemiddeld kan worden ... maar steeds het verlangen ernaar vooronderstelt.

Maar wie haar in zijn bezit heeft, die staat niet meer in de duisternis, voor hem is alles zonneklaar, voor hem bestaat er geen twijfel meer, want ook wat hem nog niet duidelijk is, wordt hem op zijn verzoek verklaard, als hij zich maar tot de bron der waarheid wendt... als hij aan God Zelf zijn twijfels en vragen voorlegt en er op wacht, wat God hem in zijn hart antwoordt... Het verlangen naar de waarheid, de verbinding met God d.m.v. zijn gedachten en het luisteren naar zijn innerlijk, garandeert hem ook een duidelijk waarheidsgetrouw antwoord. En jullie mensen zouden moeten weten, dat er voor jullie niets onopgehelderd hoeft te blijven, wanneer jullie maar opheldering wensen en Hem iedere vraag

voorleggen, Die de Waarheid Zelf is en Die haar ook aan Zijn kinderen op aarde wil doen toekomen, om hen licht te geven, om hen de weg naar omhoog te verlichten:

(6.11.1953) De eerstgeschapen mens was naar zijn lichaam ook een scheppingsdaad van Mijn liefde. Ik moest toen het gevallen geestelijke een uiterlijk omhulsel verschaffen, toen het zich vanuit de diepte weer zover omhoog gewerkt had, dat het dus de laatste wilsproef in alle vrijheid kon afleggen... Ik moest vormen scheppen voor alle eertijds door Mij geschapen oergeesten, die zich na eindeloos lange tijd weer in alle eertijds opgeloste substanties verzameld hadden, die dus weer als zelf-bewuste wezens wachtten op de toelating tot een werkzaamheid... De uiterlijke vorm voor zo'n oergeest te scheppen was niets anders dan de eindeloos vele scheppingswerken, die tevoren waren ontstaan... het was de uit Mij voortgekomen gedachte, die door Mijn wil ook reeds in zijn uitvoering voor Mij stond.

Maar om deze geschapen vorm nu het leven te geven was alleen mogelijk door het doorstromen van Mijn liefdeskracht... Het oergeschapen geestelijke echter was van Mij uitgestroomde liefdeskracht... Dus hoefde het alleen de uiterlijke vorm in bezit te nemen, om het tot een levend wezen te laten worden. Het geestelijke stond kort voor zijn voleinding... maar daarom ver ervan verwijderd, omdat hem het laatste inzicht ontbrak... omdat de op het geestelijke drukkende zonde het beroofd had van het volledige inzicht en het dus in deze toestand onderricht en geboden nodig had... het dus langzaam in kennis moest rijpen door gehoorzaamheid aan deze geboden...

Tevoren heeft er een grote geestelijke strijd plaats gevonden, omdat er talrijke van deze gevallen oergeesten waren, die in de eerste door Mij geschapen vormen hun intrek wilden nemen... Want zij wisten, dat zij alleen in de vorm van een mens weer toegang vonden tot Mij, dat zij alleen onbeperkte kracht- en lichtrijkdom konden bereiken door een leven als proef, waarin zij moesten bewijzen, hoe zij de hen ter beschikking staande kracht benutten... Maar Ik Zelf bepaalde welke oergeest in de eerste mens zijn intrek moest nemen ...

(7.11.1953) Want Ik alleen wist, wiens verzet tegen Mij zo was afgenomen, dat hem de laatste proef tijdens het leven op aarde opgelegd kon worden; Ik wist, wiens wil zou kunnen standhouden tegen de verzoeken van mijn tegenstander. En Ik koos daarom een oergeest, die eertijds aanvoerder was bij de afval der geesten... wiens zonde daarom weliswaar zwaarder op hem drukte, maar waar

Mijn liefde bovenal streefde naar het terugwinnen van deze (oergeest), omdat hem dan eveneens ontelbare wezens zouden zijn gevolgd en de verlossing veel sneller zou hebben plaatsgevonden... Ik wist weliswaar sinds eeuwigheid van het falen van deze oergeest... Desondanks was hij door zijn in de voorstada veranderde wil de sterkste geest, die dus ook gerechtigd was, als eerste in de toestand van de vrije wil te worden geplaatst en die daarom het beste vooruitzicht bood, de wilsproof te doorstaan...

De vorm van de eerste mens nu was... voordat deze oergeest hierin zijn intrek nam, ook voor Lucifer zichtbaar, die weliswaar wist, dat deze vorm de doorgangspoort was uit het rijk der duisternis, buiten zijn bereik, naar Mijn rijk, naar het rijk van het licht... Hij wist ook, dat hij... wilde hij zijn aanhang niet verliezen... ieder middel moest aanwenden, om Mij - in deze aan de mens toegekende proeftijd - het geestelijke te ontworstelen, om de proef in zijn voordeel te laten uitvallen... De door Mij geschapen vorm was nog zonder leven, toen Lucifer zich van haar meester maakte, om haar bij wijze van proef met zijn geest leven in te blazen... maar zijn onbeteugelde geest deed de vorm vernielen, en hij was er zeker van, dat elke in deze vorm gebonden geest haar zou opblazen en dat voor hem nimmer meer het gevaar van verlies bestond...

Deze poging liet Ik toe en Ik bewees hem nu, dat zijn vermoeden verkeerd was... Want het geestelijke, dat zich in de mens moest belichamen, was door de lange ontwikkelingsgang in de schepping niet meer van gelijke wil als Lucifer; het betrok de laatste uiterlijke vorm vrijwillig, en die oergeest was de oertoestand nabij, en de uiterlijke vorm scheen hem geen kluistering voor de zondeval toe... Want hij was heer over de schepping, hij kon gebieden als een meester over de hem ter beschikking staande aarde met alle scheppingen... Hij was vol van macht en kracht... alleen ondergeschikt aan Mijn macht, die hem slechts een gemakkelijk gebod gaf, waarvan het opvolgen elke hem nog opgelegde kluistering zou hebben doen verbreken...

En toen Lucifer dit erkende, zon hij op middelen, om de mens te hinderen in het opvolgen van dit gebod, en omdat hij zelf de vorm van de eerste mens kende, probeerde hij ook ze voor haar onverdraaglijk te maken, door de vorm als kluistering af te schilderen... doordat hij het vrij zijn van de vorm als afhankelijk van het overtreden van dit gebod voorstelde... en dus de oergeest innerlijk weer tegen Mij opzette, omdat Ik hem niet de volledige vrijheid gaf... Het was een bewust misleiden, waartegen de eerste mens weerstand had kunnen bieden, als hij zich maar aan mijn gemakkelijke gebod had gehouden... wanneer hij voorlopig

genoegen had genomen met het bezit van macht en kracht, die hem waarlijk zalig maakte, tot Mijn tegenstander een onrein begeren in hem ontstak... om groter te zijn dan Degene, Die hij als macht boven zich herkende... van Wie hij kennis had en Wiens gebod hij desondanks verachtte...

De zondeval van de eerste mens was derhalve een herhaling van de eerste val van de oergeest. Hij volgde Lucifer en trok ontelbare wezens mee de diepte in... zoals nu ook alle nakomelingen van de eerste mens zo lang in een toestand van zwakte van zondige mensen terechtgekomen waren, totdat Jezus Christus hen te hulp kwam, totdat Jezus Christus voor de mensen de wilskracht verwierf door Zijn dood aan het kruis, totdat Jezus Christus Zijn sterke wil tegenover de verzoeken van Lucifer plaatste en hem bedwong...

(8.11.1953) Niets had het eerstgeschapen wezen, Lucifer, ertoe kunnen bewegen, de gang over de aarde als mens af te leggen, zolang hij zelf zich nog als heer voelde van de geestenwereld, die met hem van Mij afvallig werd, want hij zelf was de gang door de materie, door de schepping, vóór de schepping van de eerste mensen niet gegaan... Als wezenlijke geest was hij wilsmatig nog steeds mijn sterkste tegenstander, hij voelde zich zelf als heer der schepping, die het hem toebehorende geestelijke herbergde, ofschoon hij zelf op dit geestelijke geen invloed had. In hem zelf was dus nog ongebroken weerstand, en nimmer had hij zich een dwang laten welgevalen, nimmer had hij zich vrijwillig in een vorm geschikt, die Mijn wil geschapen had... omdat hij alle vormen ten behoeve van het geestelijke, alle scheppingswerken, haatte en ze probeerde te vernietigen...

Maar de macht over de scheppingswerken was hem ontnomen, daarentegen de invloed op het geestelijke dan toegestaan, toen dit weer vrij moest kiezen voor Mij of voor hem... Hij wist ook, dat hij zelf een vorm niet kon vernietigen, zodra ze door geestelijke wezens bewoond was, en daarom nam hij de vorm van de eerste mens tevoren in ogenschouw, want zijn doel was, de oergeest, die daarin belichaamd moest worden, ertoe aan te zetten, zelf zijn uiterlijke vorm te laten opblazen... omdat hij geloofde, hem dan de vrijheid te verschaffen, die Ik het geestelijke door de scheppingswerken ontnomen had... Hij wilde Mij verhinderen, het heilsplan te voltooien. De vijandschap tussen Mij en hem bestond sinds zijn afval en zal van zijn kant nooit worden opgeheven, totdat hij zich als volledig krachtloos erkent en in diepste zwakheid en nederigheid (9.11.1953) om schenking van kracht smeekt...

Daarom was het ook onmogelijk geweest, hem de eerste mensenvorm als verblijfplaats te geven. Want in hem was niet de wil naar omhoog, terwijl van het geestelijke, dat in een toestand van dwang door de schepping was gegaan, al in zijn eertijdse weerstand tegen Mij verflauwd was, en het geestelijke nu nog eenmaal het opgeven van het verzet tegen Mij en Mijn liefdeskracht bewijzen moest. En Lucifer wist, hoe ver dit geestelijke reeds van hem verwijderd was, en hij wist ook, dat nu het gevaar bestond, het helemaal te verliezen. En omdat de in de eerste mens belichaamde oergeest eens een grote steun voor hem was, was hem ook bijzonder veel gelegen aan zijn val... Hij wist echter ook van diens tegenwoordige verlangen, vrij te worden van elke materiële keten...

Bij deze oergeest voegde Ik nu een tweede wezen, dat hem gelijktijdig ter ondersteuning, maar ook ter beproeving van zijn wil moest dienen. De een had de ander kunnen bijstaan, het laatste doel te bereiken. Ik legde de verantwoording niet op één schouder alleen... beiden gaf Ik het gebod, en beiden konden gezamenlijk het doel bereiken... En Lucifer maakte gebruik van dit tweede wezen, wiens verzwakte wil hij herkende en door wie hij zijn doel hoopte te bereiken... De wilsproef moest gevorderd worden van het eerste mensenpaar, en ter beproeving moesten ook de tegenkrachten kunnen werken, want ook Lucifer streed om zijn schepselen, die hij niet wilde prijsgeven, ofschoon ze Mij ook toebehoorden.

Zijn plan slaagde, maar weerhield Mij er desondanks niet van, ontelbare wezens in het vervolg steeds weer de mogelijkheid te bieden, zich om te vormen in de mensen op deze aarde en dus een steeds hogere graad van rijpheid te bereiken, ofschoon door de val van het eerste mensenpaar de poort naar het lichtrijk gesloten bleef, totdat Jezus Christus kwam... Door de eerste zonde was de verlossing van de geestelijke wezens uitgesteld, maar niet opgeheven, want wat de eerste mens niet gelukt is, dat heeft de mens Jezus bereikt... Hij was sterker dan Mijn tegenstander, want Hij maakte gebruik van Mijn kracht... Hij was en bleef door de liefde met Mij verbonden en deed vrijwillig, wat de eerste mensen niet als gebod zijn nagekomen... Hij schikte zich volledig naar Mijn wil en bewees Zijn overgave aan Mij door Zijn lijden en sterven aan het kruis... Hij kende de oerschuld en de herhaalde schuld van de eerste mensen, en om deze schuld te delgen, om de mensen te verlossen, bracht Hij Mij een offer, dat Ik toereikend vond... een offer, dat de poort naar het geestelijke rijk, de weg naar Mij, weer opende en waardoor al Mijn schepselen, die Hem erkennen als de Zoon van God en Verlosser van de wereld, nu zalig kunnen worden...

B.D. Nr. 6344

1.9.1955

Ontbrekend zelfbewustzijn in de scheppingen

Niets is zonder geest, wat jullie mensen ook om jullie heen zien. Alles wat voor jullie zichtbaar is, bergt geestelijks in zich, dat eertijds wezenlijk van Mij is uitgegaan, maar dat opgelost in ontelbare partikeltjes, ook het zelfbewustzijn verloren heeft... en zo lang zonder dit zelfbewustzijn door de zichtbare schepping heen gaat, tot alle partikeltjes elkaar weer teruggevonden en zich verenigd hebben, die aaneengesloten, nu weer die geschapen oergeest als resultaat hebben, die nu, als mens belichaamd... ook weer het zelfbewustzijn terugkrijgt...

De mens is dus een in een stoffelijk omhulsel geborgen oergeest, terwijl alle andere scheppingswerken, van de harde materie tot en met het dier, eveneens bezielde zijn met partikeltjes die toebehoren aan een oergeest, die echter niet in staat is zichzelf als iets wezenlijks te herkennen, omdat hij deze herkenning had verloren door zijn eertijdse afkeer van Mij...

De totale schepping zou echter niet kunnen bestaan, wanneer ze niet wezenlijk bezielde was... ofwel: Wat Ik oorspronkelijk schiep, waren wezens, die, aan Mij gelijk, buiten Mij gesteld werden. Maar de materiële schepping bestaat uit dat door Mij geschapen wezenlijke, dat alleen ontstaan is met het doel, het in haar gebonden geestelijke de terugkeer tot mij mogelijk te maken, van Wie het zich vrijwillig had afgescheiden.

Al het door Mij geschapene is uitgestraalde kracht... Niets is zonder leven, omdat uit Mij niets doods kan voortkomen ... Alles wat van leven getuigt is echter iets wezenlijks, het kan zich alleen in verschillende krachtwerkingen uiten... maar het zal zich altijd als kracht tonen, het zal een werkzaamheid uitvoeren, die weliswaar voor het menselijk oog verborgen kan blijven, wanneer ze gering is, maar die niet te ontkennen valt, omdat niets blijft zoals het is, maar steeds een verandering laat zien.

Hoe duidelijker een werkzaamheid gevolgd kan worden, des te meer leven het schepsel verraadt, en alleen het ontbrekende zelfbewustzijn geeft aanleiding te twijfelen aan het wezenlijke van hetgeen jullie mensen omringt... Het wordt echter pas weer een zelfstandig wezen, wanneer het het zelfbewust zijn weer verkregen heeft, ofschoon het bezielde – zowel de mens als elk scheppingswerk - substantieel hetzelfde is: eertijds als wezen van Mij uitgegane kracht... Wat leven verraadt, bergt deze kracht al in grote mate in zich als de schijnbaar dode materie en desondanks zou deze niet kunnen bestaan, als ze zelf niet iets geestelijks zou zijn, omdat uiteindelijk alles van Mij uitstromende kracht is, die, aan Mij gelijk, ook wezenlijk moet zijn...

Er is echter een onderscheid in de volmaaktheid van het wezenlijke, dat van Mij is uitgegaan... En dit onderscheid bepaalt ook de werkzaamheid van het moment... die uit het scheppen en bezielen van werelden bestaan kan, maar ook uit een zeer minimale dienst van het onvolkomene tegenover het eveneens onvolkomene... een dienst, die echter voortdurend zal groeien en meer en meer tot een werkzaamheid leidt, die ook voor jullie mensen zichtbaar is... die leven bewijst... Want alles moet weer de volmaaktheid bereiken, waarin het oorspronkelijk geschapen was, om nu als afzonderlijk zelfbewust wezen, de hem onverstoort uit Mij toestromende kracht te kunnen benutten naar Mijn wil...

Amen

B.D. Nr. 6599

19 juli 1956

"God blies hem een levende ziel in"

In Mijn heilsplan van eeuwigheid is de vergoddelijking van uw zielen voorzien, die eens wel goddelijke en volkomen wezens waren, maar in vrije wil deze volmaaktheid weggaven. U, mensen zult moeten weten dat IK u niet zo onvolkomen buiten MIJ heb geplaatst zoals u nu bent, dat IK wel de menselijke vorm schiep, maar de ziel die deze menselijke vorm tot leven brengt en bewoont, al een eindeloos lange tijd nodig heeft gehad om haar vrijwillig tot stand gebrachte, geheel omgeslagen toestand, zo ver te veranderen dat ze nu in de

menselijke vorm haar verblijf kon nemen om de volledige vergoddelijking weer te bereiken. U, mensen zult moeten weten, dat niet IK u onvolmaakt heb geschapen om dan als mens van u te verlangen dat u zich vervolmaakt - omdat uit MIJ niets onvolkomens kan voortkomen.

Als u dit weten vooralsnog bezit, beschouwt u ook uw bestaan op aarde anders. U ziet in dat het geen doel op zichzelf, maar middel tot het doel is. Maar zolang dit weten u ontbreekt, gelooft u gerechtigd te zijn het aardse leven te mogen gebruiken enkel om uw lichamelijk welzijn te vergroten. U gelooft het recht te hebben uw levenskracht alleen lichamelijk te gebruiken, zelfs wanneer u er naar streeft dat ieder voor zich - zichzelf ethisch zou moeten ontwikkelen om een beter menselijk geslacht te krijgen. Maar u begrijpt de geestelijke taak van de afzonderlijke mens nog niet.

De mens zelf is niet het laatste doel, het bestaan als mens is slechts de laatste mogelijkheid op deze aarde om het hoogste doel te bereiken. En de leerstelling dat IK "de mens heb geschapen, opdat hij MIJ liefheeft, MIJ dient om daardoor in de hemel" te komen is pas gerechtvaardigd, wanneer het menselijk bestaan als een begrensde stadium voor de eens onvolmaakt geworden ziel wordt beschouwd, daar er anders verkeerde denkbeelden uit deze leer worden gevormd, zoals ook deze: dat iets "onvolmaakt" de ziel - door MIJ bij de geboorte van de mens hem wordt bijgevoegd, dus dat er iets onvolmaakt van MIJ uit in het leven werd geroepen.

Daardoor raakt zowel het beeld van Mijn Wezen verward, Dat hoogst volmaakt is, alsook de gedachtegang van de mensen die hun eigenlijke taak op aarde niet beseffen en daarom steeds meer werelds georiënteerd zullen zijn, omdat hun een vals beeld uiteen wordt gezet. Weliswaar zou de mens door liefde tot MIJ en onbaatzuchtig dienstbaar zijn het juiste inzicht kunnen bereiken en dan ook de gelukzaligheid, maar het zal de liefde niet kunnen doen ontbranden tot een wezen dat zijn scheppingskracht gebruikt om onvolkomen scheppingen te laten ontstaan; en ook voor het onbaatzuchtig dienstbaar zijn mankeert de juiste motivatie, als u, mensen niet op de hoogte bent dat het volmaakte zich eens van MIJ heeft afgewend, wat daarin bestond dat het uit aanmatiging wilde heersen en het principe van de liefde verwierp.

De onvolmaaktheid is door de wezens zelf tot stand gebracht. Dat u echter als mens onvolmaakt bent, leidt geen twijfel en zo zult u op de eerste plaats de reden van uw onvolmaaktheid moeten trachten te doorgronden, maar u niet tevreden

stellen met de verklaring dat IK u zo schiep zoals u nu over de aarde gaat. Maar dit laatste verdedigen allen die de scheppingsdaad van de mens zo voorstellen dat tegelijkertijd ook een "ziel" voor deze mens door MIJ wordt "geschapen", wat ze menen te kunnen motiveren met de woorden: "God blies hem een levende ziel in". Dat deze levende ziel een eens gevallen oergeest is, daarover ontbreekt hun het weten -maar dat ieder mens afzonderlijk zou kunnen verkrijgen, wanneer hij zich maar ernstig de vraag zou willen stellen over zin en doel van het aardse leven en ook over zijn taak op aarde.

En ook een dwaalleer zou de mens aanleiding kunnen geven vragen te stellen, zodra hij maar de wil zou hebben opheldering te verkrijgen. En in het bijzondere zij die onderrichten, die leider van de mensen moeten zijn, zouden zich tevoren zelf opheldering moe ten verschaffen, die ze te allen tijde verkrijgen, wanneer ze zich maar tot MIJ Zelf wenden, wanneer lichte twijfels, die ieder bij zich voelt opstijgen bij het nadenken, hem naar de juiste Bron lieten gaan, waar zuiverste waarheid ieder die daar naar verlangt, zal verkwikken.

Dat er zoveel duisternis is onder de mensen, dat dwaalleren zich konden verbreiden, heeft alleen zijn oorzaak in de lauwheid van de mensen tegenover de waarheid, want ze staat eenieder ter beschikking en voor ieder is ze bereikbaar die maar ernstig de waarheid begeert. Doch slechts weinigen trachten door te dringen in Mijn eeuwige heilsplan -maar voor dezen is alles duidelijk, en het helderste licht straalt hen toe, omdat het licht van eeuwigheid het Zelf bij allen ontsteekt die de duisternis willen ontvluchten.

Amen

B.D.6973

20 november 1957

Het heilsplan van God - Oerzonde - Adam's val - Verlossing

Het werk van verlossing werd begonnen met het ontstaan van de scheppingen in het heelal -het werd begonnen met het binden van verharde geestelijke substantie in de vorm - dus met het ontstaan van materiele vormen die vooreerst zelf in hun substantie geestelijk waren en vervolgens ook geestelijke substanties in zich

bevatten die al een zekere ontwikkelingsgang hadden afgelegd.

Het van God afgefallen geestelijke had zich zo ver van Hem verwijderd dat de kracht van God het niet meer aanraakte en het werd daardoor onbeweeglijk en star, het verhardde zich in zichzelf. En bijgevolg was het in het bezit van de tegenstander van God en het zou nooit zijn gesteldheid hebben veranderd.

Het plan van God bestond echter daarin, dit verharde geestelijke een mogelijkheid te verschaffen een heerlijkheid te bereiken die de vroegere gelukzaligheid nog ver overtreft. God wil de uit Zijn "scheepselen", "kinderen" vormen - een werk dat het schepsel echter zelf moest volbrengen. Het geschapene nu, dat in vrije wil in opstand kwam tegen God en daarom eindeloos diep gevallen is, had deze mogelijkheid, dat het weer opklom naar zijn rijpheid en in volledige vrije wil dan het werk van de vergoddelijking tot stand kon brengen.

Maar uit de diepste diepten moest het worden opgeheven, omdat het zelf niet in staat was omhoog te klimmen daar het geen enkele kracht meer bezat. En deze hulp verleende God het gevallene daardoor, dat HIJ de schepping liet ontstaan - dat HIJ de verharde geestelijke substantie bijgevolg door lijn Wil vormde tot scheppingen van de meest uiteenlopende aard. En met deze scheppingen begon zodoende de verlossing ofwel het terugvoeren van het geestelijke naar God. Een opstijgen tot een zekere graad was voor het gevallene verzekerd omdat goddelijk Willen in dit scheppingsplan beslissend is en Gods tegenstander geen enkele invloed heeft op het geestelijke dat in de scheppingen gebonden was.

Zo zou ook de verdere vooruitgang als mens verzekerd zijn geweest, wanneer de eerste mensen getrouw naar Gods lichte geboden zouden hebben geleefd en aan de verzoeken van de tegenstander van God weerstand geboden, waartoe de eerste mensen - Adam en Eva ook de kracht bezaten. Maar omdat ze het recht hadden hun vrije wil te gebruiken en zij zich door de tegenstander lieten verleiden, faalden ze en maakten nu het verlossingswerk voor de gehele mensheid heel wat moeilijker dan het zou hoeven te zijn bij een juist gebruik van hun wil.

De mensen die na hen kwamen waren nu aanzienlijk verzwakt door deze zonde van de eerste mensen, ze bezaten niet meer de kracht die de eerste mensen ter beschikking stond, ze droegen a.h.w. de last van deze zonde en de tegenstander van God had een groot werk volbracht: hij bracht het laatste doel dat de mensen - de eens gevallen oergeesten - ooit de vergoddelijking zouden bereiken, in gevaar.

En daarom bracht God hun opnieuw hulp. HIJ zond Zijn Zoon naar de aarde, d.w.z. een hoogste Lichtwezen aanvaardde de weg over de aarde om als mens de Voorwaarden te vervullen die de eerste mensen onvervuld lieten, waardoor ze schipbreuk leden. Deze "Mens" wilde daardoor alle mensen uit hun toestand van zwakheid bevrijden. Hij wilde het hun weer mogelijk maken de vergoddelijking te bereiken.

Het was de mens Jezus in WIE de goddelijke LIEFDE Zelf Haar intrek nam - de VADER - Die zijn kinderen wilde helpen, vrij te worden van de tegenstander om naar Hem terug te keren. HIJ zond Zijn Zoon naar de aarde, een Wezen, Dat eveneens uit Zijn scheppende Kracht was voortgekomen en dat een menselijk omhulsel betrekken moest om nu eerst voor de eeuwige GEEST Gods tot Vat te kunnen worden, DIE in deze menselijke vorm Zijn schepselen verlossing wilde brengen.

Weer blijft echter de vrije wil van de mens het doorslaggevende. Want nu moet ook deze zich vooralsnog voor de goddelijke Verlosser Jezus Christus uitspreken en Zijn verlossende hulp aannemen, wil hij het doel bereiken, de verenging met God, het klnschap Gods, dat een staat van hoogste volmaaktheid en van hoogste gelukzaligheid is. Al het gevallen kan dit hoogste niveau bereiken, omdat door het verlossingswerk van de mens Jezus het bewijs geleverd is, dat de wil van de mens weerstand kan bieden aan zijn tegenstander en doodsvijand, dat de kracht om te weerstaan de liefde is, die ieder mens in zich kan ontsteken.

En ieder mens hoeft slechts de bijstand van de goddelijke Verlosser te vragen om dan ook als overwinnaar van de dood te voorschijn te komen, om nu het leven te bereiken dat alleen in de vereniging met God te vinden is - en dat ook het vrij worden van Gods tegenstander bewijst, die zich steeds maar alleen inspant al het geestelijke in de diepte - in de toestand van dood zijn - te houden.

Verlossing betekent dus het vrij worden van hem die de dood in de wereld heeft gebracht, verlossing betekent het aannemen van de hulp van Jezus Christus, want zonder Hem is de mens verzwakt als gevolg van de oerzonde en de zonde van zijn stamouders, die pas gedelgd werd door de dood van Jezus Christus aan het kruis.

Amen

Oorzaak van het ontstaan van de schepping

Wat zich heeft voltrokken in het rijk der geesten, was de oorzaak van het ontstaan van de schepping, van het volledige universum met al zijn scheppingen van geestelijke en materiële aard. Voor het ontstaan van deze scheppingen bestond alleen het geestelijke rijk, het was een wereld van onmetelijke zaligheden, waarin geestelijke wezens zich verheugden over hun bestaan en die in het bezit van kracht en licht konden scheppen, al naar gelang hun bestemming. En dit „scheppen“ bestond weer uit geestelijke scheppingen, in het verwerklijken van gedachten en ideeën, die deze wezens vanuit God toestroomden en die zij in onmetelijke zaligheid nu tot uitvoer brachten, omdat de kracht daartoe hen ter beschikking stond en zij ook hun wil vrij konden gebruiken.

En deze toestand van zaligheid van de geestelijke wezens had nooit hoeven te veranderen, zij hadden geen beperking van hun kracht noch vermindering van het licht te vrezen, zolang in hen de liefde tot hun God en Schepper onveranderd bleef en zij dus doorstraald werden met het goddelijke liefdeslicht... Maar toen deed de toestand zijn intrede, waarbij de wezens een nieuw inzicht verkregen, waarbij hen van de zijde van de lichtdrager Lucifer... van het eerst-geschapen wezen... de Eeuwige Godheid, omdat Hij niet zichtbaar was, als twijfelachtig werd voorgesteld ... waarbij hij zichzelf voorstelde als degene, van wie alle geestelijke wezens uitgegaan waren, en die van hen nu ook de erkenning als god en schepper verlangde...

Nu werden de wezens in een tweestrijd gebracht, want hun liefde gold Hem, Die hen geschapen had... maar de voorstelling van Lucifer bracht hen in verwarring, ja zij scheen hen geloofwaardiger, want er ging een glans-en lichtstraling van Lucifer uit en ook zij waren niet bij machte een boven hem staand wezen te aanschouwen... Alleen was in hen nog het licht van het inzicht, als gevolg waarvan zij ook de voorstelling van Lucifer in twijfel trokken.

Maar momenten van inzicht en kleine vertroebelingen begonnen elkaar nu af te wisselen, en hoe meer het wezen zich aan dit laatste overgaf, des te langer

duurden de fasen van verduisterd denken, dan wel: de gedachten werden helder, en het wezen herkende helder zijn ware herkomst. En in dit laatste geval was Lucifer niet bij machte hun inzicht te vertroebelen. Degenen met vertroebelde gedachten echter kreeg hij al gauw in zijn macht, en ze sloten zich bij hem aan en zagen in hem hun god en schepper, omdat zij de momenten van lichtend inzicht weerden, die steeds weer ook in hen opdoken, voordat de definitieve val in de diepte plaatsvond.

De onverminderde kracht die Lucifer van begin af aan bezat, had een ontelbaar leger van zaligste geestelijke wezens in het leven geroepen, en uit deze overvloed van scheppingen, groeide in hem een vals zelfbewustzijn... Hij zag niet meer de Bron, uit Welke hij deze kracht geput had, maar hij zag alleen nog „bewijzen“ van de kracht, die hem doorstroomd had, en deze wilde hij alleen en uitsluitend voor zichzelf bezitten, hoewel hij wist, dat zij ook Hem toebehoorden, uit Wiens kracht hij scheppen mocht... Maar hij wilde haar niet alleen bezitten, maar ook in deze wezens het licht verduisteren dat hen duidelijk hun herkomst openbaarde... En het lukte hem aldus, de wezens in zijn tweestrijd te storten, die echter ook hun gelukzaligheid verminderde en hun scheppende werkzaamheid belemmerde... tot ze definitief gekozen hadden voor hun heer en daardoor zowel de wezens als ook de lichtdrager hun kracht en het licht inboetten en in de duisternis stortten...

En deze geestelijke gebeurtenis, die jullie mensen slechts in grote lijnen verklaard kan worden, was aanleiding voor het ontstaan van eindeloze scheppingen van geestelijke en materiële aard... (3.7.1958) Deze scheppingen zijn slechts het omgevormde, afgevalen geestelijke... Door deze afval van God, dus eindeloos verre verwijdering van Hem, werd het in zijn substantie steeds harder, hoe verder het viel. Dit moet zo worden begrepen, dat de geestelijke kracht uit God, die tot steeds levendiger werkzaamheid aanzet, dit geestelijke niet meer kon beroeren, omdat het zichzelf daartegen verzette; en zo hield de werkzaamheid op, de beweeglijkheid verstarde, het leven... en wat achterbleef, was volledig verharde substantie, weliswaar oorspronkelijk van God uitgestraalde kracht, maar volledig onwerkzaam geworden...

Maar Gods liefde en wijsheid had het geestelijke oorspronkelijk een andere bestemming toebedacht: onverstoorbare werkzaamheid naar Zijn wil, die echter tegelijkertijd ook de wil van het wezen moest zijn. De geestelijke wezens hadden in strijd met hun bestemming gehandeld, ze wilden hun kracht benutten tegen Gods wil, maar ze konden het niet meer, omdat ze zichzelf door hun afval van hun kracht beroofd hadden.

Nu greep Gods liefde weer het geheel verharde geestelijke aan, dat zichzelf niet meer herkende, dat slechts een samenballing van zich tegen God verzettende geestelijke substanties was. Zijn liefdeskracht dreef deze substanties uit elkaar en liet daaruit de meest veelzijdige scheppingswerken ontstaan... Hij vormde dus als het ware de eens van Hem uitgestraalde kracht om, Hij gaf elk afzonderlijk scheppingswerk zijn bestemming, die nu ook vervuld werd onder dwang, zodat het opgeloste geestelijke nu tot werkzaamheid gedwongen werd, maar zonder iedere vorm van zelfbewustzijn, dat het tevoren als geestelijk wezen bezeten had.

De scheppingen zijn dus eigenlijk niets anders dan dat, wat in het allereerste begin van God als wezen uitgegaan was, maar in volledig veranderde toestand, wat zijn volmaaktheid betreft... Want alle scheppingen zijn of herbergen slechts het onvolmaakt geestelijke, dat op de terugweg is naar God. De volmaakte geestelijke wezens hadden geen materiële scheppingen nodig, zij brachten vanuit zichzelf alleen hun ideeën en gedachten voort, maar dit waren weer alleen geestelijke produkten van hun wil en hun denken en hun onbegrensde kracht. Het was een wereld, waarin zich ook alleen maar het volmaakte bewoog. Daarbinnen bestonden generlei gebreken, generlei beperkingen en generlei tekortkomingen... Want deze traden pas naar voren, toen het universum van-God-afgevallen-wezens bevatte... toen het onvolkomen geestelijke omhulsels nodig had, waarin het gedwongen werd tot werkzaamheid.

Waar zich dus deze of gene vormen bevinden, is ook het onvolkomen geestelijke daarin verbannen, en hoe vaster deze vormen zijn, des te meer verhard en zich tegen God verzettend is het daarin gebonden geestelijke. Maar ook de vorm zelf... de materie... bestaat uit zulke onvolkomen substanties, die alleen door Gods liefdeskracht bijeengehouden worden, om een doel te dienen: als dragers van geestelijke wezens; deze te helpen omhoog te klimmen. Goddelijke liefdeskracht omhult al deze geestelijke substanties, maar ze werkt niet dwingend op hen in in zoverre, als zou zij de weerstand met geweld breken...

Het scheppingswerk moet weliswaar een bepaalde werkzaamheid verrichten naar Gods wil, maar daarin wordt het geestelijke niet gedwongen zich tot God te wenden. Daarom kan het ook gebeuren, dat het tot een oerwezen behorend geestelijke de gehele gang door de scheppingswerken aflegt tot aan de laatste belichaming als mens en toch het verzet tegen God nog niet opgegeven heeft, omdat zijn vrije wil dit tot stand moet brengen, die zich even gemakkelijk weer op de heer der duisternis kan richten. Maar de continue werkzaamheid in

dwangstoestand brengt meestal een vermindering van de weerstand tegen God teweeg, omdat het wezenlijke reeds bij de geringste zelfwerkzaamheid een zeker welbevinden ondervindt, omdat een uiting van kracht beantwoordt aan zijn oerwezen.

De ontelbare sterrenwerelden, alle zich daarin bevindende scheppingen, zijn het gevolg van deze toenmalige afval in het rijk der geesten... Ze zullen nog eeuwigheden bestaan, er zullen steeds nieuwe scheppingen ontstaan, om voor al het eens gevallene de weg van de terugkeer naar God mogelijk te maken. Er zullen eeuwigheden voorbij gaan, totdat de arbeid van het terugvoeren volbracht is, totdat ook het laatste verharde geestelijke zal zijn opgelost en de weg van de terugkeer kan betreden...

Maar eenmaal zullen al deze scheppingen zich vergeestelijkt hebben, eenmaal zal er weer slechts een „geestelijke wereld“ bestaan, waar al het geestelijke, in eenheid met de wil van God, werkzaam en onvergelijklijk zalig is... eens zal God het doel bereikt hebben, dat Hij niet alleen „schepselen“, maar „kinderen“ om zich heen heeft, die Hij de grootste zaligheden bereiden kan, omdat Zijn oneindige liefde Hem tot voortdurende verblijding aanzet en Hem ook niet eerder laat rusten, tot Hij zijn doel bereikt heeft...

Amen

B.D. Nr. 7463

26.11.1959

Wie was in Adam belichaamd? (1)

Steeds worden jullie juist geleid door Mijn Geest en worden jullie gedachten ingeleid in de waarheid. Deze belofte heb ik jullie gedaan, en ze wordt vervuld, als jullie door Mij Zelf door de Geest onderwezen willen worden. Want Mijn Geest in jullie is Mijn aandeel en is derhalve op de hoogte van alles, wat jullie willen weten: ...

In den beginne waren er alleen hoogst volmaakte geesten, want Mijn onvermoeibare Geest van liefde schiep hen allemaal tot eigen zaligmaking. Deze Geest van liefde verlangde naar beantwoording van Zijn liefde. Hij verlangde naar een wezen, dat gelijksoortig was aan Hem Zelf, en dat te bezitten was de inleiding tot de scheppingsdaad, waarbij dit wezen als eerste van Mij uitging, met wie ik voortaan alle zaligheden van het scheppen wilde delen, omdat het buitengewoon vreugdevol voor een volmaakt wezen is, steeds weer gelijksoortige wezens door zijn wil en zijn kracht te kunnen scheppen in alle heerlijkheid en voortdurende liefdesdrang, die nu eenmaal in het scheppen tot uiting komt.

En Mijn eerst-geschapen wezen, Lucifer of Lichtdrager, ervoer de lust van het scheppen op dezelfde wijze, en het was onmetelijk zalig... Ik liet hem volledige vrijheid, want hij was Mij in diepste en reinste liefde toegedaan, en Ik beperkte zijn macht om te scheppen niet, omdat Mijn liefdeskracht dit eerst-geschapen wezen voortdurend doorstroomde en ook zijn wil volledig vrij was, maar die ook geheel in overeenstemming was met de Mijne, omdat zijn liefde voor Mij straalde in de hoogste graad... Uit deze liefdesband konden derhalve alleen maar gelijksoortige, hoogst volmaakte wezens voortkomen... Wezens, die ware evenbeelden van Mijn Zelf waren, evenals de eerst-geschapen geest het ook in het begin is geweest.

Toen de verdeeldheid van zijn wil inzette, toen Lucifer volledig in het bezit van kracht en licht begon, vergelijkingen te maken tussen hem en Mij... toen zijn liefde af en toe verflauwde en een zekere eigenliefde begon door te breken, nam ook het stralende van zijn wezen nu en dan af, en dit werkte ook door in de wezens, die desondanks door zijn wil - en dus door Mijn doorstraling van kracht - geschapen werden, die eveneens nog in de hoogste volmaaktheid ontstonden, maar ook hun wil van tijd tot tijd verkeerd richtten, omdat deze (wil) volledig vrij was en bleef bij al deze wezens, die ons beider wil en kracht lieten ontstaan.

De wezens waren vanaf dat moment geaard naar hun maker, maar omdat Mijn liefdeskracht de oersubstantie was, waren ze ook weer goddelijk van aard; ze waren volmaakt, omdat uit Mij en Mijn kracht niets onvolmaakts kon voortkomen, maar de vrije wil bij een volmaakt wezen behoort en deze zich in alle richtingen kon ontplooien. Er kan dus niet gezegd worden, dat de wezens zich door aanpassing hadden moeten gelijk maken aan het wezen van hun voortbrenger, omdat de kracht uit Mij, die steeds deelnam aan het scheppen, ook steeds de garantie was dat niets tweederangs uit het als eerste geschapen wezen voortkwam door de wil van de verwekker... omdat de vrije wil aan ieder wezen

geschonken is en dit het nadrukkelijk bewijs eiste van de deugdelijkheid van het wezen.

En deze vrije wil had tot gevolg, dat aan de val in de diepte ook wezens deelnamen, die als eerste van ons waren uitgegaan, van wie de sterkte van het liefdeslicht het nooit had mogen toelaten, maar die hun vrije wil evenzo misbruikten als Lucifer, de Lichtdrager zelf, wiens prachtige wezen nooit ten val had mogen komen, omdat het de helderste kennis bezat... Daarom echter is zijn val nog meer te veroordelen, evenals de val van die eerste wezens... zoals echter omgekeerd ook de later geschapen wezens stand hielden en zich van hem losmaakten, toen zij hun zelfbeslissingsrecht mochten laten gelden en kozen voor hun Heer...

En zo'n gevallen oergeest was Adam, wiens ziel aanspraak maakte op de belichaming als mens, vanwege zijn rijpheid, welke hem desondanks niet voor een herhaalde val behoed heeft... omdat wederom de vrije wil faalde... maar niet, omdat hij te zwak zou zijn geweest voor de juiste beslissing... Hij wilde groter zijn dan God... Dat was zijn oerzonde, en het was de hernieuwde zonde in het paradijs... En Ik wilde kinderen scheppen, die in Mij hun Vader zien en naar wier liefde Ik smachtte, omdat Mijn onmetelijke liefde voortdurend naar beantwoording verlangt...

Deze liefde lag ten grondslag aan Mijn gehele scheppingsdaad, de schepping van alle oergeesten en later ook de schepping van aards-materiële aard, omdat Ik nu eenmaal deze liefde verwerven wil, ook al duurt het eeuwig lange tijd... Steeds weer probeer Ik, de omvang en diepte van Mijn liefde voor jullie mensen begrijpelijk te maken, maar zolang jullie niet zelf tot liefde geworden zijn, zolang jullie niet weer jullie zelf zo ontwikkelen, dat Mijn liefdekracht jullie kan doorstromen zoals in het begin, zullen jullie Mijn liefde niet ten diepste kunnen bevatten...

Maar jullie moeten weten, dat jullie bij machte zijn, Mijn hart te beroeren, dat Ik al jullie verzoeken inwillig, dat Ik jullie de waarheid binnenleid en jullie licht schenk, omdat Ik weet, dat licht alleen zalig maakt, omdat het licht van de liefde uitgaat en jullie al Mijn liefde bezitten, ook wanneer jullie haar niet kunnen voelen... Maar Ik geef jullie daarvan steeds weer bewijzen...

Amen

Wie was in Adam belichaamd?... (2)

In allerlei noden kunt u tot MIJ komen, hetzij aardse of geestelijke, wat u ook bedrukt, want IK heb u lief en IK wil u graag uw verzoeken vervullen: Mijn Geest van eeuwigheid spoorde MIJ aan om te scheppen. Mijn Liefde was overgroot, Mijn Wijsheid onovertrefbaar en Mijn Macht zonder einde. De Liefde echter was kracht die zich wilde doen gevoelen, die zich wilde uiten, die dingen wilde laten ontstaan waaraan IK Zelf weer Mijn vreugde beleefde in overvloed.

Mijn Liefde, Die zich niet kon wegschenken, zocht een opnamevat waarin ze binnen kon stromen, d.w.z. Ze vormde voor Zich Zelf het vat omdat er buiten MIJ niets bestond wat Mijn machtige stroom van Liefde zou hebben kunnen opvangen en daardoor overgelukkig zijn. En dit vat plaatste IK buiten MIJ Zelf als een gelijksoortig wezen, als Mijn evenbeeld. Het kon niet anders dan dat dit wezen nu ook met dezelfde scheppende geest en scheppende wil vervuld was zoals IK Zelf, daar het anders geen "evenbeeld" van MIJ geweest zou zijn. En IK wilde ook dat het wezen dezelfde gelukzaligheid gevoelde die het "scheppen" veroorzaakte en daarom kwamen uit de kracht van de liefde en wil van ons Beiden talloze gelijksoortige wezens voort, een scheppingsdaad die u, mensen alleen maar bedekt kan worden aangeduid, maar niet in zijn gehele diepte duidelijk gemaakt.

Nu moet u echter een onderscheid maken tussen de schepselen van MIJ die uit Mijn Kracht en zijn wil zijn voortgekomen - en het eerst geschapen wezen, dat Mijn Liefde alleen buiten MIJ plaatste. Dit wezen, Lucifer, maakte aanspraak om als een God gelijk wezen te gelden, zolang, tot het viel.

IK had het aan Mijn Zijde geplaatst en verlangde van het alleen de erkenning van MIJ Zelf, d.w.z. de toegeving dat IK het vanuit Mijn Kracht geschapen had; en het zou het gelukkigste wezen gebleven zijn, dat naast MIJ zou hebben kunnen scheppen en werken als 'n waar evenbeeld, dat door Mijn Kracht geheel doorstraald werd, maar alleen juist door deze doorstraling van kracht van MIJ afhankelijk was, een afhankelijkheid die dit wezen echter nooit zou hebben

hoeven te merken bij gelijkgerichte wil en steeds even diepe liefde.

Het heeft Mijn eis niet vervuld, het wilde MIJ niet erkennen als Bron van kracht en viel derhalve naar beneden in de diepste diepte. Het trok ook een grote aanhang met zich mee omlaag, wezens die onze beider liefde en kracht en wil hadden doen ontstaan.

De weg die Mijn eerst geschapen wezen neemt, staat hem geheel vrij. De weg van de door hem in de diepte getrokken wezens is onderworpen aan Mijn Wil, d.w.z. IK maakte voor dit wezenlijke dat gevallen was, een weg gereed waarover het weer kan en zal terugkomen naar MIJ als hun Schepper van eeuwigheid, van WIE het is uitgegaan. Deze zelfde weg, die IK in Mijn Wijsheid voorzien had als succesvol zou ook Lucifer hebben kunnen gaan, maar als een volledig vrij wezen heb IK hem eens geschapen en als een geheel vrij wezen moet hij de weg om terug te keren aanvaarden in vrije wil.

Hij was Mijn evenbeeld, wiens vrije wil IK eerbiedigde, zelfs als hij nog zo verkeerd gericht is. IK zal hem op geen enkele manier dwingen en IK zal wachten tot hij vrijwillig zijn terugkeer naar MIJ begint. Maar nog is hij er ver van verwijderd. En als er gezegd wordt: "Lucifer heeft zich in Adam geïncarneerd", dan is daarmee het duivelse, dat wat ook in Lucifer was, bedoeld, dat in alle wezens die gevallen zijn, aangetroffen werd.

Zijn duivelse geest, dus alles wat tegen God gericht is, moet de belichaming als mens doormaken en zo moest ook Adam, d.w.z. de in hem belichaamde oergeest, met al zijn van nature boosaardige neigingen en aanleg zijn intrek nemen in de menselijke vorm, juist om van deze gezindheid van Lucifer los te komen, om zich weer geheel en al naar MIJ te keren, DIE hij als mens ook kon onderkennen als zijn God en Schepper van eeuwigheid.

Ook Lucifer zou eerst de gang door de materie, door de gehele schepping hebben moeten gaan als er voor hem een menselijke vorm gereed zou zijn met het doel van een verdere ommekeer terug naar MIJ. Want zijn nog geheel ongetemde geest zou iedere vorm met geweld verbreken, zoals dit ook het geval was toen hij bij wijze van proef de eerste vorm betrok. Ze bestond slechts uit zachte meegeevende materie, die de ongetemde geest van Mijn eerst geschapen wezen niet zou hebben kunnen vasthouden, terwijl Adam's oergeest al zoveel rijper was geworden, dat hij zich in deze vorm tot op zekere hoogte behaaglijk voelde; en hij zou ook de verzoeken van Lucifer hebben kunnen weerstaan, die deze ondernam om de

bijna aan het doel aangekomen, gevallen broeder weer voor zich te winnen. Lucifer was Mijn tegenstander en hij is het nog en zal dit blijven, tot ook het laatste geestelijke dat door hem mee in de afgrond is getrokken, de terugweg naar MIJ zal hebben aanvaard. Dan pas zal ook hij zich bezinnen en zich vrijwillig aan MIJ overgeven, wat echter nog eeuwigheden duren zal, tot dit doel bereikt is.

Amen

B.D. Nr. 7469

2.12.1959

Eindeloos lange val in de afgrond Terugweg

Het werk van het terugvoeren gaat zijn gang volgens Mijn heilsplan van eeuwigheid. De ene fase na de andere moet worden afgelegd, geen enkele fase kan willekeurig worden overgeslagen, alles gaat overeenkomstig Mijn eeuwige ordening, de terugkeer vindt precies zo plaats, als eens de afval van Mij zich afgespeeld heeft, behalve dat deze val in een eindeloze leegte plaatsvond, terwijl de terugkeer door scheppingswerken van allerlei aard voortgang maakt en daarin dus de gang opwaarts gewaarborgd is, omdat Mijn wijsheid en Mijn liefde dit als juist beschouwde.

Maar het duurt ook eeuwige tijden, voordat dit werk van het terugvoeren beëindigd is, voordat het gevallen wezen als mens weer de aarde bewonen mag, om de laatste stap naar voleinding te zetten... Het zijn eindeloze tijden, die jullie mensen niet kunnen vatten. De val in de diepte heeft echter nog veel meer tijd gekost, als dit in tijd gemeten zou moeten worden...

Er was echter nog geen begrip van tijd en ruimte, want alles was eindeloos voor het geestelijke, dat van Mij was afgevallen... omdat het door de steeds groter wordende afstand van Mij, ook steeds meer verdorde, dus de ontbrekende liefdeskracht tot een gevoel van leegte en verlatenheid uitgroeide, die het tevoren nooit gekend had. En in deze toestand verflauwde ook elke herkenning, het denken werd verward, het wezenlijke was niet meer in staat, zich zelf rekenschap te geven van wat er gebeurde, het werd steeds donkerder om het wezen heen,

totdat het zich niet meer bewust was van zichzelf en in zijn substantie verhardde... tot alle levenskracht uit hem was geweken...

Toen pas ontfermde Ik Me weer over hem... Toen pas liet Ik de schepping ontstaan uit dit zich niet meer van zichzelf bewuste wezenlijke, wiens geestelijke substantie zich dus verhard had en die Ik daarom omvormde tot scheppingen van verschillende aard... Het was dus de schepping van Mij, eertijds als iets wezenlijks uitgestraalde kracht, die slechts omgevormd was omwille van één doel: het dienstbaar zijn volgens Mijn wil, omdat het eertijds wilde heersen en door deze zonde in de diepe afgrond gevallen is...

Het moest door te dienen weer opwaarts klimmen, weliswaar in zijn wil gebonden, maar met de zekerheid, de eindeloos lange weg van de val in de diepte te verminderen... Het moest door te dienen in een toestand van moeten, stap voor stap omhoog klimmen... naar een toestand, waarin het ook moest dienen, maar dan uit vrije wil, zonder door Mij daartoe gedwongen te worden... omdat het dan pas de laatste schreden naar de voleinding zetten kan, omdat het dan pas zijn eigen vrije wil juist gebruikt, wanneer het uit eigen beweging in liefde dient.

Het is een eindeloos lange weg, die het eens gevallen geestelijke moet afleggen, maar de weg is door Mij voor hem uitgestippeld... Het succes is in het laatste stadium weliswaar niet zonder gevaar, maar de laatste wilsproef kan niet worden omzeild, ze moet uit vrije wil worden afgelegd, en daarom kan de mens ook falen... wat Mij echter niet afbrengt van Mijn heilsplan, dat voor het terugvoeren van al het gevallen geestelijke geldt.

Eens zal Ik het doel bereiken, en Ik doe alles, wat mogelijk is, opdat de mens als zodanig niet tevergeefs de gang over de aarde maakt, maar Ik kan hem nergens toe dwingen, omdat alles, wat hij doet, vrijwillig moet gebeuren. En omdat hij vrijwillig moet dienen in liefde, moet zijn weg succesvol zijn en moet hij aan het eind van zijn leven op aarde bevrijd worden van elke vorm...

Amen

De ontwikkeling van de ziel - (Oergeest)

In elke ontwikkelingsperiode wordt wat geestelijks rijp en ook kan één periode voldoende zijn dat het geestelijke door de scheppingen gaande, zover opstijgt dat het zich als mens kan belichamen en de laatste wilsproef met succes afleggen. Maar er kunnen ook meer van zulke perioden nodig zijn voor deze vergeestelijking van de verharde zielesubstanties, wanneer de weerstand hiervan zo groot is dat de positieve ontwikkeling slechts langzaam plaatsvindt en ook het bestaan als mens een gevaar is dat het geestelijke weer terugzinkt naar de diepte. Want de vrije wil, die in het stadium als mens moet worden beproefd is doorslaggevend. Deze vrije wil is echter tevoren gebonden.

Het verharde geestelijke is weliswaar aan de wil van de tegenstander van God ontruikt gedurende deze ontwikkelingsgang door de scheppingen van de aarde, maar de afzonderlijke substanties kunnen zich nu niet in vrije wil bewegen, ze zijn integendeel door de Wil Gods overheerst, d.w.z. ze leggen hun ontwikkelingsgang af in een toestand van onvrijheid ze staan onder de Wil van God, Die al het wezenlijke in de scheppingswerken hun taak toewijst. Door het vervullen van deze taak onder de wet van "je moet" klimmen ze langzaam omhoog, d.w.z. hun weerstand neemt af, ze verrichten een dienende taak overeenkomstig hun bestemming en kunnen langzaam de toestand bereiken waar hun de vrije wil kan worden teruggegeven.

En deze ontwikkelingsgang vereist een voortdurende wisseling van de uiterlijke vorm, het is een langzaam opwaarts gaan, het is een zich aanpassen aan de wetten van de natuur en bijgevolg een onderwerpen aan de Wil van God, al is het ook onder zekere dwang die het wezen echter alleen maar verlichting bezorgt en het eens weer de vrijheid moet verschaffen waarin het weer kan denken, willen en handelen vanuit eigen wil.

En deze gang door de scheppingswerken is niet uit te schakelen als het geestelijke wezen weer terug moet keren naar God, van Wie het zich eindeloos ver verwijderd had door zijn afval van Hem dat het uit eigen kracht nooit deze verwijdering zou kunnen overwinnen en ook nooit door de tegenstander van God vrij gelaten zou worden, t.b.v. deze terugkeer, wanneer God deze het wezen niet aan hem zou ontwringen, juist met het doel van de kluistering in de materie in de scheppingen op deze aarde. De tegenstander van God bezit een recht op het gevallen geestelijke omdat het hem vrijwillig gevolgd is in de diepte. Maar God

bezit hetzelfde recht omdat de wezens uit Zijn Kracht zijn voortgekomen. Daarom is het ontrukken van dezen uit de macht van de tegenstander van de kant van God gerechtvaardigd, maar daarvoor is de tegenstander het recht gegeven dat hij weer kan inwerken op het geestelijke wanneer het in het stadium als mens over de aarde gaat. En te dien einde moet het geestelijke weer een graad van vrijheid hebben verkregen waarin het instaat is zijn wil te gebruiken om vrij te kiezen voor zijn heer.

Maar het wezenlijke kan niet van God uit plotseling in zo'n toestand worden verplaatst, het moet de gang omhoog net zo trapsgewijs afleggen zoals het deze in de diepte heeft gedaan, het moet de weerstand langzaam opgeven en die kan bij het wezen niet met geweld worden gebroken. En hiervoor zijn ontelbare omvormingen nodig, door het rijk van de gesteenten, het planten - en dierenrijk tot aan de mens.

Bij elke wisseling van de uiterlijke vorm vermindert ook de weerstand, want het wezen heeft in de toestand van "je moet" een dienst verricht, die hem steeds makkelijkere omvormingen oplevert. Maar de zonde van de afval van God is zo onmetelijk groot dat de afstand tot Hem daarom ook onmetelijk groot is wat zoveel betekent als dat er ontelbare omvormingen nodig zijn om deze afstand te verkleinen om weer in de nabijheid van God te komen, waarvoor nu alleen nog de laatste vrije wilsbeslissing nodig is, dat ook de laatste omvorming van het geestelijk wezen afvalt dat het wezen weer terugkeert naar de VADER, van Wie het is uitgegaan.

En deze hele ontwikkelingsgang in de scheppingen van de aarde is een ononderbroken strijd. Het wezenlijke tracht de uiterlijke vorm open te breken, omdat het deze als kluister bespeurt, maar het voelt ook elke keer het verbreken van de vorm als een weldaad, het doet er niet toe op welke trap van rijpheid het is aangekomen. En daarom is ook de strijd die u, mensen in het dierenrijk kunt waarnemen, alleen maar wreed schijnend voor uw ogen, terwijl elk dier de wisseling van zijn uiterlijke vorm steeds weer als een verlichting gewaarwordt. Daarom is het ook van God uit toegelaten of ook zo gewild, dat het zwakke ten prooi valt aan het sterke, dat het sterke het leven van het zwakke kan beëindigen en a.h.w. daardoor ook nog het wezenlijke dient t.b.v. een voortgaande ontwikkeling.

Dus zolang het wezen valt onder de wet van "je moet" is alles door de Wil van God bepaald, ook zijn einde en zijn nieuwe omvorming. Maar zodra het wezen

het stadium als mens heeft bereikt en zijn vrije wil heeft teruggekregen, treedt de Wil van God terug. En dan zijn de mens wetten gegeven, waarnaar hij zich heeft te richten wanneer zijn leven op aarde succes wil hebben. Hij is nu eenmaal gebonden aan de wetten van de natuur en aan de andere kant wordt hem de Wil God's voorgehouden, waaraan hij zich moet onderwerpen, wil de ontwikkeling doorgaan en tot een (goed) einde worden gebracht, want het doel is vrij te worden van elke uiterlijke vorm en als vrije geest binnen te gaan in het rijk van het licht - terug te keren in het Vaderhuis, bij God, van Wie het wezen eens is uitgegaan.

Amen

B.D. Nr. 7911

5.6.1961

Verandering van de dood naar het leven....

Ik leid al het dode naar het leven.... Want de oorsprong van alles, wat is, was leven.... Het was een toestand van onvermoeibare werkzaamheid in licht en kracht, want Mijn liefdeskracht.... de oorspronkelijke oorzaak van al het bestaan... doorstroomde ook dat, wat als iets wezenlijks van Mij was uitgegaan, en deze kracht moest nu ook werkzaam worden in ononderbroken werkzaamheid. Deze werkzaamheid bestond uit het voortdurend scheppen, maar over de aard van het geschapene kan jullie geen opheldering gegeven worden, omdat het geestelijke scheppingen waren, die jullie nog beperkte denken niet vatten kan. Maar het was werkzaam, en deze werkzaamheid was het bewijs van „leven“...

Toen de wezens zich van Mij afkeerden, toen ze zich verzetten tegen Mijn liefdeskracht, vervielen ze langzaam-aan in een toestand van onwerkzaamheid en aldus kwamen ze van het leven in de dood... Zij verhardden zich in hun substantie, ze werden onbeweeglijk, star en tot geen enkele daad in staat... Maar ze waren nu ook niet meer zalig te noemen... En in deze dode toestand bevinden zich nog talloze wezens, die eens als Mijn schepselen van Mij uitgegaan waren in alle volmaaktheid, die bovenmate zalig waren, omdat ze in licht en kracht onbeperkt konden werken... maar die desondanks vrijwillig hun volmaaktheid opgaven, toen ze zich tegen Mij verzetten en Mijn liefdesstraling weerden, toen ze Mijn tegenstander... die als eerst-geschapen wezen zich eveneens van Mij

losmaakte... in de afgrond volgden. Nu kwamen ze dus vanuit het leven in de dood terecht...

Maar Ik laat hen niet eeuwig in deze toestand, Ik probeer al het dode weer het leven te geven, en Ik zal niet eerder rusten, tot Ik Mijn doel bereikt heb en al het eens van-Mij-afgevallene weer tot Mij teruggekeerd is... tot het weer levend geworden is. Maar deze terugkeer naar Mij is een proces, dat eindeloos lange tijden duurt, dat zeker eenmaal tot een eind gekomen zal zijn, maar waarvan het wezen zelf de tijdsduur bepaalt. Want Ik moet met één ding rekening houden: de vrije wil, die elk wezen als teken van zijn goddelijkheid bezit en die dus ook de aard en de tijdsduur van het proces van terugkeer bepaalt.

Wat jullie nu om jullie heen zien, dus elke schepping, in alleen ontstaan ten behoeve van deze terugkeer, want Ik heb Me een heilsplan toebereid, dat Mijn liefde en wijsheid als succesvol onderkende en dat Mijn macht om het uit te voeren, laat slagen. Ik wil het dode weer het leven geven. En dat betekent: al het starre, wat niet tot werkzaamheid in staat is, moet langzaam weer tot werkzaamheid toegelaten worden, die Ik weliswaar nu Zelf bepaal, omdat Ik de Mij-weerstrevende wil aan banden legde voor een bepaalde tijd van opwaartse ontwikkeling en het zo langzaam weer de toestand van „leven“ bereikt, maar in een toestand van moeten... d.w.z., het bezit in deze tijd geen vrije wil, maar moet zich nu bewegen naar Mijn wil, maar om met zekerheid na een eindeloos lange ontwikkelingsgang weer eenmaal de toestand van vrije wil te bereiken. En onder deze ontwikkelingsgang is te verstaan de gang door alle scheppingen der aarde... een proces, die jullie zullen begrijpen, wanneer jullie je ieder scheppingswerk voorstellen als beziend door de afzonderlijke zielensubstanties, die aan het eensgevallene wezen toebehoorden, dat in die dode toestand werd opgelost in ontelbare partikeltjes, die dus nu in de scheppingen de hen toegewezen werkzaamheid verrichten naar Mijn wil... naar de goddelijke natuurwet...

Jullie mensen zullen jullie slechts een kleine voorstelling kunnen maken over wat de eigenlijke reden van de schepping is... jullie moeten weten, dat zij niet willekeurig ontstaan is zonder zin of doel, maar dat ze een zeer geweldig doel heeft: bijdragen aan het opwekken van het dode tot leven... Want dat, wat eens van Mij afvallig werd, waren wezens, die Ik naar Mijn evenbeeld geschapen had, die Ik gelukkig wilde maken en waarin ik tegelijkertijd ook Mijn zaligheid wilde vinden... Het waren schepselen van Mijn liefde, die ik voor eeuwig niet opgeef en die Ik wil helpen uit de dode toestand, die ze door eigen schuld geschapen hadden, die ik naar het leven wil leiden, dat eeuwig duurt...

En daar Mijn liefde voor het door Mij eens geschapene niet minder is geworden, zal Ik in Mijn bemoeien ook niet nalaten, deze dode schepselen het leven te geven. Maar eenmaal wordt hen ook de vrije wil teruggegeven, en dan moeten zij zelf het werk van Mijn liefde aan zichzelf voltooien... Zij moeten zich in vrije wil weer tot Mij wenden, zoals zij zich eens in vrije wil van Mij afkeerden... Zij moeten dus zelf voor de toestand van het leven kiezen, want hun laatste voltooiing wordt niet door Mij, maar door hun wil bepaald. En als deze wil verzaakt, dan verlengt het wezen weliswaar zelf de duur van de dode toestand, maar eens bereik Ik toch zeker Mijn doel, want Ik laat niets over aan de toestand van de dood, wat eertijds tot een vrij leven in licht en kracht uit Mijn liefde voortgekomen is...

Amen

B.D. Nr. 8236

10.8.1962

Was Adam de enige Mens, die God schiep?

Maar nu zal in jullie de vraag opkomen, hoe het bevolken van de gehele aarde tot stand gekomen is... En deze vraag is terecht, want er waren vele oergeesten, toen de eerste oergeest zich in Adam belichaamde, en al deze oergeesten wilden hun ontwikkelingsgang voortzetten en zich als ziel in de mens belichamen, omdat zij wisten, dat alleen zo hun definitieve terugkeer tot Mij kon plaatsvinden...

En Ik gaf deze oergeesten ook menselijke omhulsels, die nu bewust de gang over de aarde wilden gaan... Ik schiep mensen in groten getale, want slechts een gedachte van Mij was genoeg, en een ieder van de tot rijping gekomen oergeesten had zijn uiterlijke vorm, en elke vorm was, wat de natuur betreft, zo geschapen, dat de voortplanting plaatsvond naar Mijn wil, om de zielen, die geleidelijk ook hun rijpheid bereikt hadden, steeds weer een mogelijkheid tot belichaming te geven.

Maar Ik begrensde de gebieden van de oervaders... Begrijp Me goed, Ik wees de mensen het voor hen voorbereide land toe... Maar de eerste mensen... Adam en

Eva... moesten de wilsproef afleggen, en door hun val werd het gehele menselijke geslacht verzwakt, de ongehoorzaamheid jegens Mijn goddelijk gebod was als het ware door de inwerking van Mijn contra-geest Lucifer ook in die mensen, in die oergeesten ontwaakt, en de erfzonde... die bestond uit de verandering van de zuivere goddelijke liefde in eigenliefde, herhaalde zich ook in deze mensen, want Mijn tegenstander bracht alle mensen in verzoeking, en hij slaagde in deze verleiding, omdat de mensen nog te weinig kennis hadden van hem, die hen opnieuw ten val wilde brengen.

En de mensen verspreidden zich over de gehele aarde, maar Adam was en bleef toch de stamvader van het menselijke geslacht, en de mensen werd kennis gegeven over de voortplanting van zijn stam en zijn stam werd vervolgd tot de geboorte van Jezus, Die omwille van de erfzonde op aarde nederdaalde, om de mensheid te verlossen...

Omdat Adam na Lucifer de eerstgevalen oergeest is geweest, is hij ook als eerste als mens belichaamd, en als hij zich aan Mijn gemakkelijke gebod gehouden had, dan was hij zeer snel vrij geworden van zijn uiterlijke vorm, en ook alle andere oergeesten zouden snel hun weerstand hebben opgegeven, en ze zouden zich onvoorwaardelijk aan Mij hebben overgegeven, en hun terugkeer tot Mij zou zijn gewaarborgd...

Maar zijn ongehoorzaamheid was een hernieuwde weerstand tegen Mij, het was een herhaling van de eerste zonde van het verzet tegen Mij... Maar Lucifer had door de val van Adam weer aan macht gewonnen, en hij gebruikte deze tegenover het gehele menselijke geslacht, dat nu in dezelfde zwakheid als Adam geen weerstand bood en zwak bleef, tot Jezus Christus kwam, om hen te helpen. Jullie mensen moeten weten, dat Ik de gehele aarde bevolkt heb, omdat veel van de gerijpte oergeesten verlangden naar hun laatste belichaming op de aarde en omdat elk van deze oergeesten ook de bevoegdheid had, als mens de laatste wilsproef af te leggen... En deze (mensen) waren in groten getale, en elk had veel aanhang, oergeesten, die hem gevolgd waren en zich steeds weer bij hem aansloten.

En voor al deze (oergeesten) koos Ik de levensvoorwaarden op aarde, die overeen kwamen met hun verschillende aanleg, en Ik plaatste dus iedere oergeest daar naar toe, hem de menselijke gedaante verschaffend, die zich dan weer vermenigvuldigde overeenkomstig Mijn wil en volgens Mijn natuurwet...

De wijze van voortplanting was overal dezelfde, daarom voegde Ik steeds een tweede geest bij de oergeest... Dus de scheppingsdaad van de eerste mens herhaalde zich steeds weer in gebieden, die onbereikbaar waren voor de afzonderlijke mensenstammen, want Mijn schepping van de Aarde was zo uitgebreid, dat overal het ontwikkelingsproces vereiste, dat de oergeesten zich nu belichaamden in de mensen en Ik daartoe de eerste voorwaarden geschapen heb...

En pas weer na lange tijd stelden de verschillende stammen zich weer met elkaar in verbinding... De geestelijke ontwikkeling was echter geheel verschillend voortgeschreden... al naar gelang de graad van liefde, die al deze mensen vervulde. Maar allen kunnen worden onderwezen door Mij Zelf, wanneer hun weerstand afneemt en Mijn geboden dan ook weer in acht genomen worden, en de mensenzielen zullen rijp worden, want de goddelijke verlosser Jezus Christus heeft het verlossingswerk voor alle mensen volbracht, en ook aan alle mensen kan de kennis worden gegeven door mensen of door de werking van Mijn Geest...

Maar de direkte nakomelingen van Adam zullen deze kennis gemakkelijker aannemen en zullen daarom ook tot het menselijke geslacht behoren, dat nog op de aarde de verlossing vinden kan; dat de zielen nog op aarde vrij kunnen worden, wanneer zij het verlossingswerk van Jezus Christus aannemen, Die naast de oerzonde de toenmalige zonde van Adam op Zich nam en dus de mensheid vrij kocht van Mijn tegenstander door Zijn dood aan het kruis...

Amen

B.D. Nr. 8237

11.8.1962

Was Adam de enige Mens, die God schiep?
Voortzetting van nr. 8236

Jullie zijn zeer beslist werkzaam naar Mijn wil, wanneer jullie het geestelijk goed verbreiden, dat jullie als Mijn woord vanuit de hemel toegevoerd wordt. Want het gaat erom, nog veel mensen opheldering te geven, die dat serieus willen... Steeds weer zeg Ik jullie, dat de mensen ver van de waarheid afgeweken zijn, maar dat

zij in hun foute denken volharden, omdat hen een juiste opheldering ook niet aannemelijk schijnt. Het is echter de tijd van het einde, en de afstand van het begin van een verlossingsperiode tot nu is te groot, om bewijzen te kunnen geven voor de gebeurtenissen, die zich in het begin afspeelden, toen de eerste mensen bezit namen van de aarde.

Maar het ontbrak de eerste mensen zelf aan de juiste kennis, omdat zij met de oerzonde belast waren, waarvan zij vrij hadden kunnen worden, wanneer zij hun wilsproof doorstaan hadden... Hun geest was nog verduisterd en zij wisten niets over de samenhangen van het geestelijke en het aardse rijk, omdat zij door de verleiding van Lucifer hun liefde veranderden, omdat de zuivere liefdesvonk uit Mij vertroebeld werd door hun zondeval... omdat het anders ook niet mogelijk geweest was, dat de mensen steeds dieper zonken en het menselijke geslacht, de nakomelingen van Adam, zich in ongeloof verloren, zodat de zonde de overhand nam...

Ze kenden niet de samenhangen en leefden alleen een aards leven. En hoewel ook steeds weer lichtwezens zich op aarde belichaamden, om de mensen voorlichting te geven en voor hen het doel van hun bestaan begrijpelijk te maken, bleef toch hun denken beperkt, en beperkt weten werd nu ook doorgegeven, omdat de voorwaarde niet voorhanden was voor diepere wijsheden... waartoe (tot wie) Mijn heersen en werken in de gehele schepping behoort. Het beperkte denken van de mensen liet ook niet zulke ophelderingen toe, die betrekking hadden op de wijde scheppingsruimte, dat alleen de aarde moest duiden en die door Mijn macht en wijsheid, door Mijn liefde voor alle geschapen wezens steeds en voortdurend bevolkt werd met het destijds van Mij afgevallen geestelijke, dat de terugkeer tot Mij moest voltrekken op datzelfde scheppingswerk aarde.

En zoals hun blikveld nog beperkt was, zo berichtten zij steeds alleen van het begrensde gebied, dat zij zelf bewoonden... En er werd verslag gedaan van de aardse ontwikkelingsgang sinds Adam en Eva, de stamouders, wat echter niet uitsluit, dat hetzelfde zich afspeelde op andere gebieden van de aarde, die voor deze eerste mensen nog zo ver uitelkaar lagen en ten dele van elkaar gescheiden waren door grote wateren, zodat elk rijk een wereld op zich was, waar het destijds gevallen geestelijke rijp kon worden en zich als mens kon belichamen.

Elk volk heeft echter een andere voorstelling van zijn einde, zijn ontstaan en zijn godsbesef. En het ontbreekt hen ook niet aan leraren, die uit de hemel afdalen, zodat de mensen hun aardse opdracht eveneens daarin zien, naar een hen nog

onbekende godheid te streven, haar aan te roepen en moeite te doen, goed en rechtvaardig te leven. En zoals zij in zich de goddelijke liefde, de onzelfzuchtige naastenliefde, tot ontplooiing laten komen, zal ook haar denken nader tot de waarheid komen...

Maar het moet steeds weer benadrukt worden, dat alle volkeren verschillende geestelijke richtingen vertegenwoordigen, maar dat ook aan elk volk de kennis van Jezus Christus en Zijn verlossingswerk gebracht moet worden, opdat zijn bevrijding uit de vorm nog op aarde voltooid kan worden. En ofschoon de verschillende geestelijke richtingen en religies niet met elkaar overeenkomen, zal toch de liefdesleer beslissend zijn, en wie de liefde uitdraagt - waarvoor elk volk ook de aanleg in zich heeft - zal tot rijping komen...

De verbinding tussen de verschillende volkeren zal echter steeds meer tot stand komen en onderhouden worden en dat betekent ook, dat allen kennis kunnen nemen van Jezus Christus en Zijn verlossingswerk, dat Hij erkend worden kan en de overgave aan Hem daarop volgt, wat nu ook tot vereniging met Mij, tot terugkeer naar Mij, leiden zal, en dat nu ook de bevrijding uit de vorm gegarandeerd is; dat de eens gevallen oergeest zijn doel bereikt heeft en weer thuiskomt in zijn Vaderhuis en zalig is, zoals het was in den beginne...

Amen

B. D. Nr. 8397

30.1.1963

Geestestoestand van de mensen voor de kruisdood - Boek der boeken

U, mensen vraagt u vaak waarom in het boek der boeken niet helder en duidelijk over Mijn heilsplan van eeuwigheid melding wordt gemaakt, zodat de mensen zouden kunnen weten wat aan hun menszijn ten grondslag ligt. En u trekt daarom ook de openbaringen in twijfel die u daarover een diepgaand weten geven. U moet echter bedenken dat de geestestoestand van de mensen voor Mijn geboorte zo'n weten niet toeliet, dat de mensen het niet hadden kunnen begrijpen, omdat voor Mijn kruisdood Mijn tegenstander nog de heerschappij bezat en deze nooit in een licht zou hebben toegestemd, veeleer de duisternis steeds dieper werd

omdat weinig mensen een licht in zich ontstaken door een leven van liefde. Weliswaar wisten ze dat er een God is, Die hen geschapen had, maar ieder dieper inzicht ontbrak hun en eveneens wat de samenhang was tussen henzelf en hun God en Schepper. Ze wisten wel dat IK van hen gehoorzaamheid vroeg tegenover Mijn geboden, die hun ook door verlichte mensen, die IK naar de aarde zond met het doel te onderrichten, werden overgebracht. En ze zouden ook, als ze volgens Mijn geboden hun leven leidden, op een lage trap van inzicht hebben kunnen komen. Nooit echter kon een weten over alles wat hun nog verborgen was, schools worden aangeleerd, want het verstand zou het niet hebben kunnen vatten en hun zielen bezaten, als gevolg van hun nog ongedelgde oerzonde geen grote rijpheid. Daarom werden ook de profeten meestal met tegenzin aangehoord, omdat de mensen zich in de genoegens van hun leven zouden hebben moeten beperken, wanneer ze die profeten gehoor hadden geschonken.

Het waren altijd alleen maar uitzonderingen die het verlangen hadden, gehoorzaam te zijn aan hun God en Schepper en Hem te dienen. En in deze enkele gevallen is aan dezen ook een weten geschonken, dat ook werd opgetekend, maar niet bewaard bleef toen Mijn tegenstander steeds sterker op de mensen inwerkte, die zich kort voor Mijn geboorte ook in een ongewoon geestelijk dieptepunt bevonden en daarom ook niet meer in staat waren zo'n weten op te nemen.

Toen kwam IK Zelf naar de aarde en bracht een licht in deze ongewone duisternis. Maar ook alleen maar daar kon Mijn licht schijnen waar Mijn tegenstander zich niet kon handhaven, waar het verlangen, om in de door God gewilde ordening te leven, de mensen ook ertoe aanzette een leven in liefde te leiden. Dezen kon IK al een klein licht schenken en hun over hun verhouding tot hun God en Schepper uitsluitel geven. Toch hadden ook deze leringen slechts van mens tot mens plaats, omdat IK de graad van rijpheid van ieder afzonderlijk kende en verhinderde dat ook daaruit een schoolse kennis werd gemaakt, dat wel d.m.v. traditie had kunnen worden overgedragen, dat echter onbegrijpelijk gebleven zou zijn voor ieder die in zichzelf geen licht ontstak door de liefde.

Door Mijn werk van verlossing was nu de oerzonde gedelgd en nu kon dus ook Mijn meest werkzaam zijn in de mens die dit toeliet door werken van liefde. Want ook nu leerde IK dat liefde het voornaamste is. Wie dit gebod nakwam, werd ook door Mijn Geest onderricht en hij verkreeg het weten dat voor hem nodig was om het doel van zijn aardse leven te vervullen. En daar gaat het om, wat u nodig hebt, dat uw ziel tot volledige ontwikkeling komt. De arbeid aan de ziel

is het voornaamste en alles wat u daartoe aanzet, zal de Geest uit MIJ u doen toekomen. En wie een groot verlangen heeft in diepere wijsheden door te dringen, hem zal ook de verwezenlijking ervan ten deel vallen. Daar echter slechts weinig mensen hun geest in zich tot leven wekken, zou een traditioneel overgedragen weten diegenen alleen maar in verwarring brengen van wie de geest nog niet gewekt is. En daarom is zo'n weten ook niet opgetekend in Mijn opdracht, want eenieder zou daartoe kunnen komen die het ernst zou zijn in Mijn heilsplan binnen te dringen. Maar voor het merendeel van de mensen die onverschillig door het leven gaan en genoeg nemen met het geestelijke goed dat hun schools werd bijgebracht, zou het nooit een zegen zijn wanneer alle samenhang duidelijk verklaard zou worden, want het zijn zulke diepe geestelijke beweegredenen, die zelf het verstand niet vatten kan, integendeel een gewekte geest vereisen om begrepen te worden.

Geen mens wordt het juiste inzicht geweigerd die daar ernstig naar streeft, wat echter ook het naleven van Mijn Wil vraagt, Die aan alle mensen werd geopenbaard en waarvan ook alle mensen op de hoogte zijn, omdat hun ook de innerlijke stem, de stem van het geweten, zegt wat ze moeten doen of laten. En daar het Mijn tegenstander steeds daarom te doen is duisternis te verbreiden en tegen elk licht te strijden, zal hij ook steeds de mensen zo proberen te beïnvloeden dat ze zelf elke innerlijke helderheid verhinderen, en hij zal ook de waarheid misvormd aan de mensen voorstellen, zodat hun elk begrijpen ontbreekt voor een weten dat tot diep in Mijn scheppingsplan reikt - en dit begrijpen nu eenmaal een gewekte geest vereist.

Dat wat het boek der boeken aan inhoud bevat, is volop voldoende om de ziel van de mens te voltooien, wanneer alles maar ter harte wordt genomen. Maar ook deze inhoud is voor de meeste mensen onbegrijpelijk, want steeds blijven de letters dood zolang ze niet met een gewekte geest gelezen word. En zo gaat het ook met elk weten dat door openbaringen steeds weer naar de aarde wordt gebracht en zuivere waarheid is. Het zal ook alleen door een mens die bereid is liefde te geven, wiens geest gewekt is, juist worden begrepen en in praktijk worden gebracht - en deze zal dan ook kunnen binnendringen in de diepste geheimen en ook Mijn heilsplan van eeuwigheid begrijpen.

Amen

Vraag: Wat echter als Adam niet gevallen zou zijn?

IK wil dat u vragen stelt opdat IK u overeenkomstig de waarheid kan onderrichten, want IK leg u deze vragen in het hart, omdat IK weet waar het u nog aan ontbreekt en IK u het licht wil schenken. Alle geestelijke samenhang tot in de kleinste bijzonderheden zal voor u, mensen niet mogelijk zijn zolang u nog niet volmaakt bent zodat IK u geheel doorstromen kan met het licht van Mijn Liefde, dat u dan ook het helderste inzicht verzekert. Maar ook eerder al kan IK u uitsluitel geven naar de mate van uw bevattingsvermogen, zodat u niet in verkeerde denkwijzen terecht hoeft te komen en toegankelijk bent voor dwaalleren.

De schuld van de van MIJ afgevallen wezens was onmetelijk groot. Ze bestond echter voornamelijk daar in dat die wezens MIJ niet meer erkennen wilden, ondanks hun staat van licht, die hun ook duidelijk maakte waar hun herkomst lag. Ze zondigden tegen MIJ, ondanks beter inzicht, toch was Mijn Liefde tot hen zo groot dat IK de terugkeer van hen naar MIJ afhankelijk stelde van de volledige erkenning van MIJ Zelf en van het toegeven van hun schuld zich tegen MIJ als hun GOD en VADER misdragen te hebben. Steeds echter moet benadrukt worden dat Mijn tegenstander de wezens ten gevolge van hun afval, in bezit had genomen en dat ze te zwak waren zich uit eigen macht te bevrijden. Alleen de liefde kan hun de kracht verschaffen zich van hem te bevrijden, liefde was het enige waartegen de tegenstander machteloos was, alleen liefde kon hem overwinnen.

Van de liefde hadden de wezens vrijwillig afstand gedaan, ze weerden de aanstraling van Mijn Liefde af en waren daarom geheel aan de tegenstander overgeleverd. IK echter gaf de eerste mensen de mogelijkheid weer Liefde van MIJ aan te nemen. IK voorzag hen van alle talenten en vermogens en ze konden zich de hele wereld onderdanig maken. IK bood hun een onbeperkte mate van Liefde aan, die ze alleen maar hoefden te beantwoorden door Mijn niet zwaar gebod te vervullen. De beantwoording van hun kant van Mijn Liefde zou hun wederom een hoeveelheid kracht hebben opgeleverd, zodat het hun licht gevallen zou zijn de tegenstander weerstand te bieden, zich uit zijn keten te bevrijden. Ze zouden ook door het vervullen van Mijn Wil zijn opgekomen voor hun vroegere

zonde, ze zouden weer in Mijn Wil zijn binnengegaan en ieder wezen dat na hen als mens over de aarde ging, zou eveneens zo gehandeld hebben.

En zo zou de mensheid in korte tijd berouwvol naar MIJ zijn teruggekeerd, want de kracht die in Adam door zijn ware liefde aanwezig was, zou zijn overgedragen op al zijn nakomelingen en de volledige vergeestelijking van de eens gevallen wezens zou snel zijn verlopen, juist omdat de eerste mensen hun grote oerschuld erkend zouden hebben en haar door innige liefde tot MIJ snel zouden hebben afgelost.

Want een zonde tegen de Liefde, een zonde tegen MIJ Zelf, kan alleen weer door liefde worden uitgewist. En waarlijk, wat IK de eerste mensen schonk toen ze de aarde in bezit namen, zou hun liefde hebben moeten doen oplaaien tot de meest helle gloed, want IK verlangde als genoegdoening slechts liefde, die MIJ daarna, omdat Adam en het menselijk geslacht gefaald hadden, de mens Jezus in deze mate betoonde dat Hij daardoor de grote schuld teniet heeft gedaan. Alleen de liefde kon van die schuld bevrijden.

De eerste mensen zouden de liefde waarlijk hebben kunnen opbrengen, want de hen omringende schepping bood hun onvergelijkelijke heerlijkheden, die ze na de smartelijke toestand van gebondenheid als gelukzaligheid ondervonden en deze gelukzaligheid zou in hen ook een goddelijke liefde hebben kunnen teweegbrengen, een liefde die steeds maar danken en loven moest en tot inniger overgave aan MIJ kon aansporen. Maar IK moest om hun wil te beproeven, die eens verkeerd werd gebruikt, ook Mijn tegenstander het recht toestaan om om zijn aanhang te strijden gedurende het leven op aarde. En om de mensen het grote gevaar van een hernieuwde overtreding tegen MIJ te tonen, gaf IK hun een slechts licht gebod dat ze konden nakomen en moesten nakomen, als hun liefde tot MIJ inderdaad die graad bereikt zou hebben die de volledige overgave aan MIJ garandeerde, die de tegenstander geheel van zijn macht beroofd zou hebben. Ook hij probeerde alles om de eerste mensen ten val te brengen en zo stelde hij tegenover Mijn lichte gebod een toezegging die echter, omdat hij Mijn tegenstander was, uit een leugen bestond en hij de mensen tot een verkeerde liefde aanzette.

Hij beloofde hun dat ze “aan God gelijk” zouden zijn, als ze Mijn gebod overtraden. Hij stelde MIJ dus als een leugenaar voor, die hun de dood aanzegde zodra ze Mijn gebod overtraden. En de mensen geloofden hem, niet MIJ. En dat was de zware zonde die opnieuw werd begaan, die ook alle nakomelingen in een

staat van zwakte verplaatste, zodat zij zich niet meer uit eigen kracht konden vrijmaken van de tegenstander - en dit vereiste dan het verlossingswerk van Jezus Christus, wilde de mens eens redding gebracht worden uit diepste nood.

Steeds weer leg IK de nadruk op dit ene, dat alleen de liefde van die grote schuld kon bevrijden en dat het Adam wel mogelijk zou zijn geweest MIJ deze liefde te bewijzen, dat echter door zijn val en na zijn val geen wezen in staat was een zodanige liefde op te brengen die het delgen van de grote oerschuld garandeerde en dat daarom het werk van liefde van verlossing door MIJ Zelf moest worden gebracht, DIE in de mens Jezus zichtbaar werd. De mens Jezus was dus vol van goddelijke Liefde en Hij onderging in lijn Liefde de offerdood aan het kruis, omdat zonder werk van verlossing geen mens meer naar MIJ zou hebben kunnen terugkeren, omdat Mijn tegenstander geen ziel meer vrijlaat en ze zelf te zwak is zich van hem te bevrijden. En omdat IK ook van eeuwigheid af op de hoogte was van dit falen van de eerste mensen, heeft Jezus, de eniggeboren Zoon van GOD, Zich ook voor dit werk van verlossing aangeboden en HIJ heeft het volbracht, omdat Zijn Liefde voor MIJ en voor alle ongelukkigen overgroot was.

Amen

B.D. Nr. 8943

25.2.1965

De mens is geen "toevalsproduct" van een scheppende macht

De mens met al zijn ondeugden, fouten en gebreken is makkelijk geneigd te geloven dat hij zo door GOD geschapen is - tenminste, als hij nog gelooft uit HEM te zijn voortgekomen. Maar deze schepper zou iedere liefde en wijsheid moeten worden ontzegd bij Zijn beweegreden die Hem er toe bracht wezens te scheppen, en dan zou ieder mens slechts het product zijn van een wezen dat dus zelf onvolmaakt was, dat vanuit een gril wezens schiep, maar aan wie nooit de hoogste volmaaktheid zou kunnen worden toegekend.

Wie dus ooit zo'n gedachte kan koesteren, die is nog helemaal zonder licht. Hij vormt van de Schepper van hemzelf een totaal vals begrip, want het bestaan als

mens is maar een stadium van een oneindig lang ontwikkelingsproces. Het is echter tegelijkertijd ook het voornaamste stadium, want gedurende deze tijd neemt het wezen nu als mens de laatste wilsbeslissing - om dan ook weer zijn oertoestand, waarin het eens geschapen is, te kunnen bereiken.

U allen moet weten, dat uw afkomstig zijn uit het hoogst volmaakte WEZEN evenzo een staat is geweest van hoogste volmaaktheid, en dat u nu in een toestand bent die u uzelf geschapen hebt, die dus niet het werk van uw Schepper van eeuwigheid is geweest. U allen moet weten dat het maar een tussentijdse situatie is die u zelf veroorzaakte door het verkeerd richten van uw wil. Deze toestand zou u echter weer kunnen veranderen in uw oertoestand, als uw wil eveneens daartoe bereid zou zijn.

Daarom moet u strijden tegen al uw ondeugden en fouten. U moet proberen uzelf te veranderen en u een toestand scheppen waarin u alle fouten in deugden omzet, waarin u, vanuit een houding die helemaal tegen GOD gericht is, een verandering realiseert die u in ZIJN Nabijheid plaatst en u weer de oertoestand nadert waarin u eens uit HEM bent voortgekomen.

U kunt nooit het "er zijn" als mens als een afgesloten leven beschouwen. U zou altijd moeten weten dat er een "eerder" geweest is en dat er ook een "hierna" is. Dat u echter in uw bestaan als mens een beslissing moet nemen of u vrij wilt zijn van iedere vorm, (het lichaam = opm.v.d.uitg.) of dat u weer terugvalt in een stadium dat u al sinds lang overwonnen had. Maar geloof niet dat u "toevalsproducten" bent van een scheppende macht, die uit willekeur wezens buiten zich plaatste die min of meer met gebreken en ondeugden van allerlei aard behept zijn. Geloof dat aan deze Scheppingsmacht liefde en wijsheid moet worden toegekend en dat ZIJ u schiep met de bedoeling om ZICHZELF, d.w.z. Haar Liefde in de geschapen wezens te kunnen laten binnenstralen. Wat evenwel die wezens zelf verhinderd hebben, dat zij dus die liefde afwezen en daardoor in het tegendeel verkeerden, in die wezens die u nu als mens bent - maar altijd met het doel weer uw vroegere hoedanigheid te verwerven.

Beschouw dus uw tijd op aarde maar als een doortocht. Beschouw ze als een in het Goddelijk plan voorziene terugvoering tot uw eigenlijke staat, daar u eens hoogst volmaakt uit de Scheppingsmacht bent voortgekomen. En weet dat u in het aardse leven alle moeite moet doen om tegen alle ondeugden te vechten die u beletten weer de vereniging met uw Schepper van eeuwigheid, DIE uw Vader wil zijn, aan te gaan, dat u echter oneindig zalig zult zijn als deze omkeer u gelukt.

Als u de verandering tot liefde mogelijk maakt en u daardoor de liefdestraal van uw Vader weer mag opvangen die u deze zaligheid bereidt. Want dat is alleen uw doel, weer te worden wat u in het oerbegin was, een in hoogste volmaaktheid staand wezen, zoals u eens uit GOD bent voortgekomen.

Amen

B.D. Nr. 9006

2.7.1965

Waarom moeten wij boeten voor de zonde van Adam?

Al uw vragen missen grond, zodra u de zuivere waarheid wordt gegeven, want deze is erg makkelijk te begrijpen wanneer ze u maar op de juiste wijze wordt aangeboden. U weet dat de afval van MIJ plaats vond in de staat van het helderste inzicht. Dus waren ook alle wezens even verantwoordelijk voor hun afval. Ze waren niet door de wil van de tegenstander gedwongen tegen MIJ in opstand te komen, veeleer was het een eigen aangelegenheid van ieder persoonlijk. Het was de vrije wil, die hen zondig liet worden, die dus ten tijde van de afval nog geen prooi geworden was van Mijn tegenstander, die, omdat ze het zelfbeschikkingsrecht bezaten, nog vrij kon beslissen en dus bewust voor de tegenstander koos.

Nu echter had deze macht over zijn aanhang en die macht ontrukte IK hem doordat IK de schepping liet ontstaan, om er voor te zorgen dat de kracht die door de afval niet meer in staat was werkzaam te zijn, op een andere manier kon werken. Dus nu had de tegenstander niets gewonnen door zijn aanhang en, hij mocht pas dan weer zijn macht laten gelden, als het wezen in het stadium als mens het ik-bewustzijn weer verkregen had. En dit recht moest IK hem laten, om welke reden hij dit nu ook op deze wezens kon beproeven.

En hij heeft het ook gedaan met alle list en gemeenheid. Hij verstond de kunst de eerste mensen weer het geloof in Mijn woord te ontnemen, dat hun een eeuwig leven beloofde wanneer ze aan Mijn lichte gebod gevolg gaven. In deze mens Adam was nu een buitengewoon sterke geest belichaamd, wiens val de tegenstander met gemak weer bewerkstelligde. Sprak het nu niet vanzelf dat geen

geest hem zou hebben weerstaan die in dezelfde verleidingskunsten van Mijn tegenstander zou zijn beland?

Dus het gaat er niet om dat de nakomelingen voor de zonde van de eerste mensen moeten boeten, maar het gaat daarom dat IK - wanneer de eerste mens uit liefde voor MIJ aan deze verzoeking weerstand zou hebben geboden, uit barmhartigheid hetzelfde gedaan zou hebben wat later de mens Jezus deed - dat Hij het werk van verzoening volbracht uit liefde - dat IK genoeg zou hebben genomen met het weerstandsvermogen van een mens die zich aan MIJ overgaf en de aanstraling van MIJ uit weer mogelijk maakte. En ter wille van diens liefde zou IK de schuld in het zand hebben geschreven en voor allen zou de weg over de aarde als mens alleen hebben gediend om de liefde tot MIJ -tot de hoogste gloed te ontplooiën. Zo echter heeft Mijn tegenstander zijn macht over de eerste mensen bewezen en zich dus ook niet het recht laten afnemen nu bij iedere mens zijn verleidingskunsten aan te wenden, wat IK hem ook niet kan ontnemen als gevolg van het feit, dat de wezens hem eens vrijwillig in de diepte volgden.

U kunt dus niet zeggen, dat deze mensen nu moeten boeten voor de zonde van hun voorvaderen, veeleer stond het ieder mens steeds vrij, zich waar te maken bij verzoeken. En hij zal daartoe ook van MIJ uit de kracht ontvangen, want deze wil zegen IK en IK zal zo iemand nooit aan Mijn tegenstander overlaten. Maar de eerste mensen konden hun nakomelingen een makkelijkere weg over de aarde verschaffen. Doch omdat zij gefaald hebben, was het nu ook niet mogelijk die voor de verzoeken van de tegenstander te beschermen, hetzij dat ze er MIJ om gevraagd hebben dat IK Zelf hen onder Mijn hoede kon nemen en dan ook hun weg over de aarde een lichtere geweest zou zijn, wat ook het geval was bij die oergeesten die zich openstelden voor de onderrichtingen door de lichtwereld -en over welke Mijn tegenstander niet meer de volle macht had. Dat dus die mensen steeds een lichtere weg hadden over de aarde, dat ze niet aan de verzoeken van Mijn tegenstander ten offer vielen - dat hij hen niet geheel in zijn macht hield, is een teken daarvan, dat IK iedere ziel geholpen heb en steeds nog help, die minder belast het aardse leven begint en wiens wil zich al aan MIJ heeft overgegeven, dat IK dus niet zonder onderscheid de zielen bedenk met genade en kracht, om de weg die hen terugvoert te voleindigen.

Steeds echter moet IK zeggen dat de eerste mensen door hun falen de hele weg die hen terugvoert, verzwaard hebben, die heel wat lichter zou zijn geweest als de sterkste eens gevallen geest zich verweerd zou hebben en Mijn licht gebod vervuld, wanneer hij Mijn woorden meer geloofd had, die hem een eeuwig leven

beloofden en hij door zijn weerstand de macht gebroken had, die de tegenstander dan ook niet meer op zijn aanhang zou hebben kunnen uitoefenen, want deze overwinning zou zijn uitwerking hebben gehad op alle gevallen geesten.

Amen

De geschriften van Bertha Dudde zijn onder andere verkrijgbaar via:

<http://www.berthadudde.net/>